

der fra flere Medlemmers Side er udtalt Duffe om, at der heller ikke udmyntes 4-Krondaler- og 50-Drestykker.

Til § 7.

Med Hensyn til den, overensstemmende med den Nordiske Myntcommissions Forflag, optagne særegne Forfrist om Fenhedsafvigelsens Fastsættelse i Forhold til Myntstykkets Vægt, er i vor Commission det Duffe udtrykkelig udtalt, at der, ved den Forhandling mellem de 3 Myntværksteder, som i den Nordiske Myntcommissions Betænkning p. 10, 2den Spalte overst er forudsat at maatte finde Sted angaaende flere Punkter i Overenskomsten, tages særligt Hensyn til denne i Myntforhold ikke almindelige Udtryksmaade, og at der ved Instrux i den Henseende fra de 3 Regjeringers Side sikres en overensstemmende Forstaelse i Udførelsen.

Til § 9.

En Omstændighed af ikke ringe Betydning er det, at der i Pengeomløbet finder et passende Forhold Sted mellem Mængden af de enkelte Myntforter; navnlig gjælder dette om Skillemynter, der skal gaae for mere end sin indre Metalværdi, og til hvis Udmyntning Staten har forbeholdt sig Eneret. Vel er der ingen Fare for, at en for stærk Udmyntning af Skillemynter skulde bevirke, at disse faae Cours og synke i Værdi; thi imod dette sikrer Retten til efter § 11 at faae dem ombyttede mod fuldvægtige Guldmynter; men der kan derimod muligen være Fare for, at Omløbet af Skillemynter skal blive større end nødvendigt for Omsætningen, og at Befolkningen derved kan blive nødsaget til at anvende dem til saadanne større Betalinger, hvor de ikke ere lovligt Betalingsmiddel.

En passende Regulering af dette Forhold vilde fremkomme, naar Statskassen modtog ethvert Beløb af Skillemynter i Betaling; thi derved vilde den overflødige Mængde af disse Mynter af sig selv strømme tilbage til Statskassen. Men med en saadan Fremgangsmaade er der, naar den ubetinget blev gjort almindelig, forbunden flere Ulemper, især den, at det ofte til behydelig Gæne for Publikum kunde forsinke Expeditionen paa de offentlige Contoirer, navnlig Told-, Post-, Telegraf- og Jernbane-Contoirer, om Statens Embedsmænd vare forpligtede til ubetinget at modtage Skillemynter i Betaling, hvorved mange Afgiftsbydere i længere Tid kunde blive opholdte alene til Besvæmmelighed for en enkelt Betaler i Skillemynt. Erfaringen fra vort nuværende System har desuden vist, at Forholdene kunne udvilde sig tilfredsstillende uden noget saadant lovbestemt Regulativ; og om end under det nye System Faren for mulige Ulemper vil blive større, fordi vore hidtil værende Hovedmynter, Rigsdalerstykkerne, Halvdalerne og Dobbeldalerne, for Fremtiden ville blive Skillemynter, saa medfører paa den anden Side Retten til efter § 11 at faae Mynter ombyttede, et Sikkringsmiddel, der nu ikke haves. Af disse Grunde har Commissionens Flertal anseet det for tilstrækkeligt til Conventionsforslaget at føie den videre gaaende Bestemmelse i den danske Myntlov, at i Betaling for Skatter og Afgifter til Stat og Commune skal ethvert Beløb af 1—2- og 4-Krondalerstykker modtages.

Til §§ 10 og 11.

Den Nordiske Myntcommissions Art. 10 og 11 bestemme, at Guldmynter, der ved Slid have mistet over $\frac{1}{2}$ pro Cent af deres Vægt, skulle ophøre at være lovligt Betalingsmiddel, og at saavel disse Mynter som ogsaa Skillemynt, der holder 4 eller flere pro Cent under sin rette Vægt, skulle tilbageholdes af Statskassen, samt at der skal aabnes Afgang for Enhver til at erholde saadanne slidte Guldmynter ombyttede mod gangbar Mynt og til at faae Skillemynt ombyttet mod Hovedmynt.

Commissionen har troet at burde lægge særdeles Vægt paa disse Bestemmelser, der ere af Bigtighed for at opretholde Myntens Værdi som Byttemiddel og for i det Hele at regulere Myntomløbet. Navnlig ville disse Bestemmelser faae Betydning under det nye Myntsystem, i hvilket ogsaa fremmede Landes Mynter ville blive lovligt Betalingsmiddel.